

[Borgbjerg.]

befaler vi at komme ud af hurtigst muligt, ikke mindst for Erhvervslivets Skyld, ved at afvise Lovforslaget.

Jeg ser i et Blad i Dag — lad mig sige det rent i Forbigaaende —, i et konservativt Blad til Morgen, at vi vilde foreslaa en Dagsorden; men i Aften siges det, at vi ikke vil det, fordi de Radikale ikke har villet følge os, og derfor vilde vi nøjes med at stemme imod Lovforslagenes Overgang til anden Behandling. Jeg ved ikke, hvad alt dette Hokuspokus skal til, da det jo er meddelt offentligt gennem vor Presse allerede i forrige Uge, at vor Gruppe efter at have behandlet Lovforslagene enstemmigt har vedtaget at stemme imod Lovforslagenes Overgang til anden Behandling. Det er meddelt offentligt, og vi fastholder det; det har vi villet hele Tiden, og det anbefaler jeg her i Aften.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard vilde have en Omlægning af Skatten fra Cigarer til Cigaretter. Det ved det ærede Medlem fra tidligere Tid, at deri er vi enige; kun vil jeg have en samlet Nedsættelse af hele Cigarbeskatningen, hvad jeg for øvrigt antager, det ærede Medlem ogsaa ønsker. Men det vil den højtærede Minister ikke; han stiller derimod sit Veto; saa er der jo meget lidt Haab om, at vi kommer af Stedet denne Vinter.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard sagde, at Beskæftigelsesgraden ikke vilde berøres af dette Lovforslag. Jeg har baade overfor det ærede Medlem Hr. Clausager og overfor den højtærede Minister vist, at dette dog er Tilfældet; mindst et Par Tusinde Cigararbejdere berøres af Lovforslaget.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard sagde, at hvis det viste sig i Udvalget, at Chokoladeskatten ingen Venner havde, burde den snarest muligt lydlost forsvinde. Jeg ved ikke rigtig, hvordan han har tænkt sig, at denne lydlose Forsvinden skulde foregaa; vi maa jo dog have en Betænkning fra Udvalget; og Sagen maa for her, og der skal en Afstemning til. Helt lydlost kan en saadan Sag jo ikke forsvinde i et Udvalg; der maa en Afgørelse til. Jeg ved godt, at der er adskillige Forslag, der lydlost forsvinder; og mange af dem under jeg den Skæbne; men her er et Forslag, der med Rette har vakt og maatte vække Uro i vedkommende Erhvervsgren. Vi har allerede faaet gennemført en Rationering, og den skal ophæves. Der maa altsaa paa et vist Tidspunkt siges til; og det kan ikke ske helt lydlost. Der maa siges til: Ja, nu er Sagen forbi, saa nu kan Rationeringen op-

hæves. Og det mener jeg, at vi bedst kan gøre i Aften; der er ingen Grund til at vente med det, naar det dog skal ske. Erhvervet vilde vinde en Uge eller 14 Dage — jeg ved ikke, hvor meget der er Tale om — og blive fri for den Gene, som Finansministeren selv erklærer, at han har paalagt det, hensigtsløst, til ingen Nytte, naar Lovforslaget dog ikke kan gaa igennem, da det ikke er Meningen at underkaste det en virkelig alvorlig Udvalgsbehandling. Ogsaa det konservative Folkeparti gik jo imod, saa det er dødsdømt. Hvorfor da ikke straks eksekvere Dødsdommen, hvorfor dette Sejgpineri? Jeg gentager, hvad jeg sagde i Eftermiddags, at det vil være humanest straks at skride til Værket, og det anbefaler jeg nu igen.

Første Næstformand (Pinstrup): Det ærede Medlem Hr. Orla-Jensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Orla-Jensen: Det er ikke for at tage videre Del i Skattedebatten, den højtærede Finansminister gjorde mig jo ikke den Ære at svare paa noget af det, jeg sagde, men paa Grund af det lille Spørgsmaal, der har været fremme i Diskussionen om Livet i Genf. Jeg er vel kendt med svejtsiske Forhold, jeg har været svejtsisk Embedsmand i 6 Aar. Det er fuldstændig rigtigt, at Livet i Genf faktisk er billigt, til Trods for at Genf er et internationalt Centrum, men det ligger i, at de direkte Skatter er saa umaadelig lave i Kanton Genf, dette Kanton har altid været et Skattely for rige Svejtsere, som nedsætter sig der, og det viser, hvorledes de direkte Skatter i høj Grad influerer paa Prisniveauet.

Drachmann: Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg ankede over, at jeg havde sagt om ham, at han var højt oppe i sin Tale i Eftermiddags. Det var nu slet ikke i og for sig som nogen Dadel, jeg sagde det, men som en Karakteristik. Jeg ved ikke, hvor meget det ærede Medlem vurderer sin egen Højde, men han maa i alt Fald have haft paa Fornemmelsen, at vi andre har været langt nede, da vi hørte den Tale, saaledes at selv hans mægtige Stemme ikke naaede os, siden han holdt hele Foredraget om igen i Aften. Jeg skal ikke følge det ærede Medlem heri og holde min fortræffelige Tale om igen, den var tilstrækkelig klar; det, der staar tilbage, er de tekniske Detailler, som, efter at Partierne har taget Stilling og Standpunkt, efter min Mening bedst foregaa i et Udvalg.